

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 4. Altera consideratio, eaque maximi momenti, quod diuitiæ plerumque sint occasio peccandi, & abeundi à virtute, summoque bono, id est, Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

§. 4.

Altera consideratio, eaque maximi momenti, quod diuitiæ plerumque sint occasio peccandi, & abeundi à virtute, summoque bono, id est, Deo.

L. 2. in
Iob. c. 5.

Scripsit olim D. Ambrosius, & rectè. *Magna illecebra delinquendi est rerum affluentia secundarum; supinat, extollit, authoris obliuionem inducit.*

Matth.
6. 9. v. 9.

A diuitijs duo humanæ menti importari mala censet. Primum est quod ab ijs *supinat*: hoc est ita per insolentem superbiam erigitur, vt tamen per quamdam ignauiam, rerumq; diuinarum despicientiam deprimatur magis, pronusq; ac præceps in terram ruat, quod in Mattheo olim publicano notauit, ac deplorauit S. Chrysologus in illa verba: *vidit hominem sedentem*

in telonio. Sedebat, quia stare non Ser. 29.
 poterat, pondere cupiditatis oppres-
 sus, & ipsa totus conscientiam fraudis
 incuruus, nimirum aurum naturam
 graue, grauius fit auaritia. Hinc est
 quod plus habentem deprimit, quam
 ferentem, & vehementius aggrauat
 corda, quam corpora. Nascitur in
 terram profundam, per quam ima venarum
 caecis discurrit anfractibus, & dum
 suam repetit ad naturam, coelestes
 animos ad inferna deponit; dum
 scilicet salutis, Deiq; obliuionem
 inducit, quod alterum est, sum-
 mumque malum.

Testis erit infamis ille magistri
 sui proditor Iudas, cui insignis, &
 caeca auaritia sic illusit, ut & sui, &
 Dei sit oblitus, & primum ad in-
 fandum prodicionis scelus, deinde
 etiam ad laqueum properarit; re-
 tulit

Matth. c. 27. v. 3. tulit enim triginta argenteos, & abiens laqueo se suspendit, quod dum altius expēdit Drogo Ostiensis. Vi.

Lib. 1. de passione. de, inquit, quam magni ponderabat argenteos, non proiecit eos in sterquilinio sed in tēplo. Ecce infelix qualiter excœcatus est. Maluit seipsum perdere, quā denarios perire: denarios templo, seipsum laqueo addixit.

Sed non omnibus à nummis id vitium est, non omnes eadem ruina premit, sunt qui diuitijs vtantur bene; sunt qui sese ab ijs erigant, ubique in cælis domicilium emant, ac parent. Non enim omnibus argentei pro laqueo sunt, quo sibi vitam, ac salutem eripiant.

Non abnuo quosdam esse, qui creditis sibi à Deo, naturâque opibus fruantur. Recte: sed affero omnino paucos, longè vero quā plurimos,

rimos, qui eas dispensent improbe, sibi que inde exitium creent, & vniuersim id pronuntio, quod ante pronuntiauit D. Basilius. Aurum *blandissimum animæ insidiatorem*, Ep. ad Chilonem. *parentem peccati, ac Diaboli administrum esse.* Ac ne multis te morer, amice Lector, in argumento satis obuio vnico exemplo tibi fidem facio.

Eulogius opificio latomus ceteras inter virtutes eximia fuit in peregrinos caritate, cuius admiratione captus Daniel Eremicola, apud Deum summis precibus egit, vt latomo isti pauperculo ampliores facultates elargiretur, ratus omnino fore vt tum se multo impensius in opera caritatis, aliarumque virtutum effunderet. Accepto cælitus responso amplas facultates haud

Q 2

expe-

expedire Eulogio ad animæ salutem, parandamque virtutum suppellectilem, perseveravit nihilominus in precibus, & quidem ea importunitate, vt Deum ipsum in sua vota traxerit. Igitur annuentæ cælo (cui patefcit omnis terra, & aperiuntur quantumuis abditi inermis eius penetralibus thesaurijs vnus aliquis Eulogio reclusus, quo reperto diues, atque opulentus effectus est: sed ita breui à solia pietate defecit, vt nemo vnus omnium eum agnosceret. Cumque iam puderet inter suos vitam agere, Constantinopolim abiit, vbi pecunia (cui cedunt omnia) ita se promouit vt cohorti imperatoriæ præficere tur. Ea porro fortunæ blandienti indulgentia, atque foelicitas, hominem in omnem vitæ libertatem

extu

extulit. Interea Daniel dum precibus de more vacat, visus est supremo aitare Iudici, ab eoque increpari ob perditum Eulogium; tum etiam ad poenas rapi. Cum spondisset reducturum se illum ad meliora,

pepercit Iudex, ipse vero Constantinopolim cōtendit ad Eulogium.

Illi narrat ut suis precibus à Deo ipsi diuitias impetrarit, se sperasse certo fore ut ijs ad maius Dei obsequium vteretur, non vero ad maiorem vitæ licentiam. Cumque virum liberius increparet, Eulogius pelli ipsum velut delirantem iubet; tum autem vel maximè sensit Daniel, quam officerent ipsi diuitiæ; ac propterea Deum impensè rogauit, ut Eulogium ad pristinam paupertatem reduceret. Et certè vim habuerunt preces, mortuo enim Iu-

Causinus ex Baron. Anno Christi 528. sub Iustin. Imperatore.

stino Imperatore, Eulogius è Iustiani (qui successus erat in Imperium) gratiâ excidit, eâ re offensus, Hyppatio, & Pompeio, qui ad Imperium aspirabant, adhesit. Verum cum Iustinianus vtrumque cepisset, & debito affecisset supplicio, fugit Eulogius parem poenam veritus, eius bona Fisco addicta, redactus ad priorem egestatē, respiciens, & salutaribus Danielis monitis aures dedit.

Et hæc in Eulogio data tragico mœdia, in qua vt vltimus actus bene cesserit, primus tamen, ac secundus luculenter ostēdit diuitias perisq̃ue mores in peius mutare, & ad salutem obesse.